

REVĂRSATUL

ZORILOR

15 Februarie 1932

NUMARUL 4

Cina de amintire

„Vă spun, că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui meu.” — Matei 26:29.

IEHOVA a lăsat să se facă o ilustrație pentru preumbrirea jertfei mari de răscumpărare. În icoana aceasta găsim pe Moise, care procedează ca o umbră a lui Isus Cristos, și mielul, care ocupă locul lui Moise și a fost înjunghiat în locul lui Moise. Pentru Moise era cu neputință, ca să moară ca antitip, și după aceea să conducă afară pe Izraeliți din Egipt, prin care fapt a ilustrat în preumbră pe marele Eliberator. Din acest motiv a fost ales mielul spre junghiere, și mielel acesta arată în umbră pe „mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”, și care la timpul hotărât a fost ca un miel „dus la locul de junghiere”. — Ioan 1:29; Isaia 53:7.

² Orice lucru făcut de Iehova are motivul său. Junghierea mielului de pască, stropirea usciorilor cu sângele lui, prăjirea lui în întregime și mâncarea lui cu ierburi amare, toate acestea au avut ceva însemnătate asupra Izraelului, și are o mai adâncă însemnătate pe seama unșilor lui Dumnezeu. Iehova a poruncit, Izraeliților, ca să învețe pe copiii lor acest lucru. Orânduiala aceasta este stabilită deci precis, și arată, că este datorința urmașului lui Isus Cristos, ca să cunoască motivul sau însemnătatea morții lui Isus Cristos și pe mai departe cauza întocmirii serbării de amintire spre aducere aminte. Dacă Iehova invită pe poporul său, ca să vină înainte și să se judece cu el, atunci aceasta cuprinde în sine și însemnătatea cinei de amintire și serbarea convenită a acesteia.

Paștele Izraelului

³ Copiii credinciosului Avraam, în urma voinței lui Dumnezeu au fost așezați în Egipt. În timpul lui Iosif, Faraonul Egiptului s'a purtat foarte bine cu Izraeliți, însă după moartea lui Iosif a venit un alt domnitor pe tron, care nu a cunoscut pe Iosif, și nici nu acordă atenție. Dumnezeului lui Iosif. Acest Faraon de fapt a fost un fiu al Diavolului, pe care îl reprezentase. Organizația lui Satan a dominat Egiptul și Egiptenii se purtau după religia Diavolului. Faraon și servi lui lucrau sistematic la persecutarea Izraeliților. Deoarece Izraeliții erau urmași deadreptul ai lui Avraam și se închinau lui Iehova Dumnezeu, Satan s'a pus la lucru, ca să-i nimicească. Aceasta a făcut-o prin aceea, că pe unii i-a atras dela Dumnezeu ade-

vărat și asupra acelor, cari au servit pe Iehova a adus niște persecuțiuni grele apăsătoare. Numele lui Iehova a ajuns la renume rău în Egipt, și Iehova a auzit strigătul poporului său; și din pricina numelui său a trimis pe Moise la Egipt, ca prin el să ducă la îndeplinire hotărârea sa. Iehova a îngrijit atunci pregătirile unei icoane, care în umbră a arătat mântuirea și eliberarea oamenilor de sub organizația lui Satan, și prin aceasta a ținut înaintea ochilor creaturilor sale numele său, până la vremea pentru justificarea numelui său mare. Iehova a lăsat să scrie profetul său: „După cuvântul tău și după inima ta, tu ai făcut toate acestea lucruru mari, ca să le descoperi servului tău! Ce mare ești tu Doamne Dumnezeule! Căci nimeni nu este ca tine, și nu este alt Dumnezeu afară de tine, după tot ce am auzit cu urechile noastre. Este oare pe pământ un singur neam care să fie ca poporul tău ca Izrael, pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul lui, ca să-și facă un nume și ca să facă pentru el, pentru țara ta minuni și semne, izgonind dinaintea poporului, pe care l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri și pe dumnezeii lor?” — 2 Samuel 7:21-23.

⁴ Întru executarea datorințelor sale în afacerea aceasta, Moise a reprezentat pe Isus Cristos, pe care Dumnezeu l-a trimis, ca să răscumperă pe oameni și după aceea să elibereze pe cei ascultători de sub organizația lui Satan. Cu ocazia împlinirii scopului acestuia și întocmirii icanei acesteia, Dumnezeu a lăsat să fie omoriți toți întâi născuții din Egipt, înainte ce Izraeliții vor ieși afară din Egipt; și pe când poporul său a ajuns la hotarele Egiptului, întreaga putere armată a Egiptului a fost nimicită în mare. Înainte ce a duce la îndeplinire lucrul acesta de nimicire, Iehova a lăsat să se deie Egiptenilor o prevestire și un avertisment convenit, cari au fost predate de Moise și Aaron. Aceasta este o dovadă pe mai departe despre regula stabilită de Iehova, ca dușmanului și organizației sale fără excepție să i se dea o prevestire, un avertisment înainte de nimicirea lui.

⁵ Faptul, că Iehova a învățat pe Izraeliți despre aceea că el este Cel prea înalt și că afară de el alt dumnezeu nu este a fost de mare importanță.

În vreme ce a făcut aceasta, a crușat pe fiecare întâi născut din fiecare casă izraelită, care a demonstrat credință față de el. Importanța lucrului a fost pe mai departe adusă în evidență prin faptul, că timpul stabilit pentru aceasta a semnalat deatunci incoace începutul anului Izraeliților. „Iehova a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Vorbiți întregii adunări a lui Izrael și spuneți-i „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Dacă sunt prea puțini în casă pentru un miel, să-l ia cu vecinul lui cel mai aproape, după numărul sufletelor; să faceți socoteala cât poate mânca fiecare din mielul acesta. Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrați până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Izrael să-l junghie între cele două seri. Să ia din sângele lui, și să ungă amândoi stâlpi ușii și pragul ușii caselor unde îl vor mânca. Carnea s'o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s'o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare. Să nu-l măncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: aât capul, cât și picioarele și măruntaele. Să nu lăsați nimic din el până a două zi dimineața, și dacă va rămânea ceva din el pe a doua zi dimineața, să-l ardeți în foc. Când îl veți mânca, să aveți mijlocul incins, încălțămintele în picioare, și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele lui Iehova. În noaptea aceea eu voi trece prin țara Egiptului, și voi lovi pe toți întâi născuți din țara Egiptului, dela oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: eu Iehova. Sângele va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s'o păstrați și s'o prăznuși printr'o sărbătoare în cinstea lui Iehova, s'o prăznuși ca o lege vecinică pentru urmașii voștri.” (2 Moise 12 : 1-14) În modul aceasta a dat Domnul îndrumări lui Moise ce să facă.

* Moise a instruit pe bătrâni lui Izrael, precum i-a poruncit Dumnezeu, și ei s'au supus îndrumărilor date. Ingerul Domnului a trecut peste țară la miezul nopții în a patrusprezecea a lunii Nizan, și a tăiat pe toți întâi născuți Egiptului; însă nici pe un întâi născut din casele lui Izrael n'a ucis; această servește dovada, că prin junghierea mielului și stropirea pragului de sus al ușii și prin rămânerea în case, îndrumările lui Iehova au fost urmate. Dumnezeu a poruncit Izraeliților, ca să explice copiilor lor însemnătatea lucrurilor acestora. Pentru Izraeliți, aceste lucruri au însemnat, că jertfa junghieri paștelui Domnului a servit dovada, că numai Iehova a avut puterea, de a-i mântui, pe dușmanii lor să-i nimicească, și pe popor să-l elibereze cu desăvârșire de sub domnia lui Satan. Însă lucrul cel mai important a fost numele lui Iehova

Însemnătatea acestor lucruri, este foarte lămurită pe seama urmașilor lui Isus Cristos; Pentru

ei însemnătatea este, că legea dată atunci și după aceea a preumbrît lucruri mai mari și mai bune din viitor; precum urmează: mielul junghiat a închipuit pentru ei uciderea lui Isus Cristos, fiul iubit al lui Dumnezeu, sângele căruia este prețul de răscumpărare al omenirii întregi de sub robia păcatului și a morții; sângele lui Isus a fost vărsat spre binele tuturor, și toți cari vor primi binefacerea aceasta și prin ea vor avea folos, trebuie să dovedească credință în Iehova Dumnezeu și în îngrijirile sale pentru mântuire prin Isus Cristos, și a dovedi o supunere deplină și necondiționată față de Dumnezeu; întâi născuți lui Dumnezeu sunt aceia, cari dela Rusalii începând până la împărăție sunt aduși la iveală și recunoscuți ca fiii lui Iehova; ei vor fi crușați, neatinși și ocrotiți, cu condiția, dacă se vor dovedi credincioși față de Dumnezeu; întâii născuți ai Egiptului reprezintă în icoană pe întâii născuți sau pe cei îndeosebi privilegiați ai organizației lui Satan, cari sunt folosiți de el, ca să înșele pe oameni prin religia sa [a lui Satan]. Aceștia vor fi nimiciți din pricina fătăriei și fărădelegii lor; Satan și organizația sa întreagă se vor prăbuși mai târziu, ce este ilustrat prin pieirea ce a avut loc asupra Egiptenilor.

Paștele nostru

* Izraeliți trebuiau să țină în fiecare an în luna Nizan paștele, cum le-a poruncit Iehova. Aceasta a fost o icoană, și după ce Isus Cristos a venit și după ce a fost omorît pe lemn ca un păcătos și s'a pus în locul păcătoșilor, atunci a împlinit icoana, și a devenit Paștele adevărat pentru aceia, cari au credință în el și în jertfa sa. Pentru aceasta a scris apostolul ca un întâi născut al lui Iehova: „Căci Cristos, Paștele nostru a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul... cu azimile curăției și adevărului.” (1 Corinteni 5 : 7, 8) Evident că este voința Domnului, ca să obținem înțelesul adevărat despre umbră și despre realitate, și atunci să ne purtăm corespunzător și în armonie cu poruncile sale.

* După ce cineva a fost luat în legământul de jertfă și născut ca fiul lui Dumnezeu, a fost primit în legământul pentru împărăție, a fost ales și uns, atunci a ajuns să fie unul dintre întâi născuți și pentru aceasta trebuie să rămână sub sângele lui Cristos, și aceasta o face încât dă dovadă de credință sa în sângele vărsat, și intrucât arată credință și ascultare deplină față de Dumnezeu prin ținerea poruncilor sale. Unii ca aceștia sunt cu totul deosebiți de organizația lui Satan, și cu totul consacrați lui Iehova Dumnezeu și ei trebuie să fie reprezentanți lui. Abateră dela credință și supunerea față de Dumnezeu ar însemna nimicirea lui. Unii ca aceștia sunt membrele lui Cristos, și trebuie să umble pe cale supunerii desăvârșite, pe care a umblat și el.

Sfârșitul icoanei.

¹⁰ În timpul celor trei ani după ungerea sa, Isus a ținut cu credincioșie Paștele lui Izrael, deoarece era datorința lui să dea ascultare poruncilor lui Iehova, pe cari le-a dat lui Izrael. Isus a fost un

iudeu sau izraelit, și era dator să țină legea în mod desăvârșit, și aceasta a și făcut-o. Isus a știut, că el a fost antitipul (realitatea) mielului junghiat în locul lui Moise; cu toate acestea însă a trebuit să meargă înainte, ca să serbeze umbra, până ce a sosit timpul lui Dumnezeu, când a trebuit să moară și prin aceasta să împlinească umbra. Pe când a fost omorât pe lemn, atunci a împlinit în toate privințele icoana sau umbra și din acest motiv nu era potrivit de atunci încoace pentru nici un om, să mai țină serbarea tipică a Paștelui lui Izrael. „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi, — fiindcă este scris: blestemat e oricine este atârnat pe lemn.” (Galateni 3:13) Prin moartea sa, Isus a pus capăt ceremoniilor lui Izrael cu privire la Paște, fiindcă le-a pironit pe lemn. (Coloseni 2:14) Toți Izraeliții, cari au avut credință față de sângele lui Isus Cristos, s'au bucurat și au continuat să se bucure, deoarece au recunoscut, că a sosit adevăratul Mântuitor. Paed a fost unul dintre aceștia, și el a vorbit cu autoritate despre lucrul pe care-l pertractăm aici.

Serbarea de amintire

„Înainte de împlinirea totală a umbrei, Isus a stabilit ceva nou, anume serbarea de amintire a morții sale. Aceasta a trebuit s'o facă înainte de moartea lui adevărată pe lemn, dacă de fapt a voit s'o facă. Ziua a început la ora șase seara; după ora aceasta a mâncat împreună cu învățăceii lui Paștele în ziua a patrusprezecea a lunii Nizan. După ce aceasta a avut loc, Isus imediat a dat îndrumări învățăceilor săi credincioși, ce trebuiau să facă, și despre aceasta stă scris: „Căci am primit dela Domnul ce v'am învățat; și anume, că Domnul Isus în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și după ce a mulțămît lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea mea. Tot astfel după cină a luat păharul, și a zis: Acest păhar este legământul cel nou în sângele meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea mea, ori de câteori veți bea din el. Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din păharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni el.”—1 Corinteni 11:23-26.

„Paștele a fost mâncat în fiecare an odată. Cu moartea lui Isus umbra s'a sfârșit și s'a împlinit. Deoarece moartea lui Isus numai odată a avut loc, prin urmare în decursul unui an trebuic să se sărbătorească odată serbarea de amintire a morții sale de aceia, cari dovedesc credință în sângele său vărsat. „Pe când acum . . . s'a arătat o singură dată ca să ștergă păcatul prin jertfa sa . . . Cristos după ce s'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora.” (Evrei 9:26-28) Urmând regula dumnezeiască, este potrivit, că urmași lui Isus Cristos sărbătorească odată în an amintirea morții sale și nu de mai multe ori.

Pâinea

„La întocmirea serbării de amintire la moartea sa, Isus s'a folosit de anumite simbole: El „a luat

pâinea a mulțămît, a frânt-o și a dat-o ucenicilor și a zis: luați, mâncați, acesta este trupul meu.” (Matei 26:26) Prin aceasta a înțeles: „Pâinea aceasta stă pentru sau înlocuiește trupul meu și frângerea pâinii închipue, că eu voi fi frânt sau pus în moarte pentru folosul și binele vostru.” Concluzia aceasta mai este sprijinită și de următoarele cuvinte ce urmează: „Eu sunt pâinea vie, care s'a pogorit din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da eu, este trupul meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6:51) Dumnezeu așa a rânduit, că oameni iau hrană materială prin gură și mănâncă și astfel păstrează organismul lor în stare bună. Pe mai departe a avut grijă, ca fiii lui consacrați să mănânce hrană spirituală prin mintea lor, și s'o prelucereze, ca viața spirituală să se poată susține sănătoasă. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și este atât mâncare cât și beaură pentru aceia, cari îl iubesc și ascultă de el. Dacă un om într'adevăr iubește pe Dumnezeu, atunci iubește și cuvântul său și cu inimă mulțumită îl primește. El nu numai că are o credință după înțeles, sau o înțelegere a adevărului, cum este de găsit în cuvântul lui Dumnezeu, ci și iubire deplină pentru cuvânt, și deaceia se spune despre el că crede în dreptate. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisire cu gura se ajunge la mântuire.” (Romani 10:10) A crede și a se supune cuvintelor lui Dumnezeu înseamnă viață, deoarece aceasta înseamnă a cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Cristos, și aceasta conduce la viață. (Ioan 17:3) Niciun om nu va putea primi cândva viață vecinică, care nu crede și nu se supune cuvântului lui Iehova, care descopere îngrijirea lui Iehova pentru eliberarea oamenilor. Aceasta este regula neștrămutată a lui Iehova cu privire la oameni. Deaceia creștinul trebuie să creadă că Isus Cristos a fost frânt în moarte, ca oamenii să aibă ocazie să trăiască. Mâncarea pâinii cu ocazia serbării amintirii înseamnă, că acei, cari mănâncă din el cum se cuvine, cred în Isus Cristos că Mântuitorul lor și îngrijirea lui Dumnezeu pentru ei de a primi viață. Mâncarea ilustrează credința lor în jertfa cea mare de răscumpărare. Așa dar Isus Cristos este într'adevăr Paștele acestora, cari intră în legământ să facă voia lui Dumnezeu, și cari țin cu credincioșie legământul.

Păharul

„Păharul conține o beaură, care este pregătită pentru aceia, cari o beau. Păharul pe care Isus îl dădu învățăceilor săi, și pe cari i-a invitat să bea din el, reprezintă aceea, ce Iehova Dumnezeu a pregătit și orânduit pentru Isus Cristos și membrele corpului său. Cu alte cuvinte păharul reprezintă scopul lui Iehova față de fiii săi. Însă după ce Isus și-a ales pe ucenicii săi și a fost uns de rege, și a învățat pe învățăceii săi despre împărăției le-a zis: „Puteti voi să beți paharul pe care trebuie să-l beau eu?” După ce aceștia au răspuns afirmativ el i-a asigurat că ei vor bea din acelaș păhar pe care Iehova i-a pregătit pentru el Isus a știut că a trebuit să moară ca

să împlinescă scopul lui Iehova, și hotărîrea lui Iehova cu privire la el și la membrele corpului său a fost deci ilustrată prin păhar. După ce a frânt pâinea și a înțins-o ucenicilor săi să mănânce, luă după cum stă scris, „un păhar, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” (Matei 26:27, 28) Cu aceste cuvinte le-a spus, ce trebuie să facă cu el întru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu, ca să poată avea parte cu el la împărăția sa. Exprimat cu alte cuvinte a zis: „Păharul aceste conține vin, și în mod simbolic vinul reprezintă sângele meu; și sângele meu este vărsat pentru ștergerea păcatelor, și este sângele, care sigilează legământul cel nou. Eu vă invit pe toți ca să beți din el. Toți urmașii mei credincioși vor bea din el și vor bea tot. Aceasta înseamnă, că voi trebuie să luați parte cu mine la moartea mea, ca să puteți câștiga o viață nemuritoare.” Aceasta este întărită și de următoarele cuvinte ale sale: „Vă spun, că dacă nu mâncați trupul Fiului Omului, și dacă nu beți sângele lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viață vecinică; și eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul meu este cu adevărat o hrană și sângele meu este cu adevărat o beutură. Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu, rămâne în mine și eu rămân în el.” (Ioan 6:53-56) Această regulă stabilită de Domnul nu se referă la omenirea întreagă, ci numai la aceia, cari sunt aduși în legământul cu Isus Cristos. Toți oamenii trebuie să mănânce pâinea prin credință, însă numai „Cristosul” bea sângele. Aceste texte scripturale dovedesc, că nimena nu poate aparține întâilor născuți și să fie mântuit ca întâi născut, dacă nu are o parte în moartea de jertfă a lui Isus Cristos; deoarece aceasta este beutura pe care Iehova a pregătit-o unșilor săi.

¹⁴ Incepând dela Rusalii, urmașii credincioși în fiecare an au ținut serbarea de amintire, și a fost potrivit că au făcut aceasta. Ei nu așa au ținut serbarea aceasta ca și cum ar fi o umbră, ci ca o serbarea de amintire a morții lui Isus Cristos. Aceasta a făcut capabili pe urmașii lui, ca să țină totdeauna înaintea ochilor lor, că moartea lui Isus Cristos este calea pregătită de Iehova pentru împăcarea omenirii cu sine însuși și pentru câștigarea vieții vecinice; ținerea serbării le-a amintit pe mai departe, că toți aceia, cari vreau să aibă parte cu Isus Cristos la împărăția sa, asemenea trebuie să ia parte la moartea de jertfă a lui Isus Cristos împreună cu el. Apostolul a scos la iveală faptul acesta, când a scris: „Să faceți acest lucru spre pomenirea mea... Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din păharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni el.” (1 Corinteni 11:25, 26) Moartea lui Isus Cristos nu a fost simbolică și pentru aceasta nu există aici astfel de lucru ca împlinirea și sfârșitul icoanei (umbreii). Moartea lui a fost faptul cel mare, în care trebuie să aibă încredere toți oameni, cari vor primi vre odată viață.

„Până va veni”

¹⁰ Dacă o icoană s'a împlinit, prin aceea s'a sfârșit. Din acest motiv niciodată nu a fost potrivit, de a serba Paștele dela moartea lui Isus Cristos incoace. Dimpotrivă valoarea morții lui Isus Cristos nu se sfârșește niciodată; și pentru aceea va fi potrivit pentru totdeauna, de a fi cu amintire la moartea de jertfă a lui Isus Cristos. Desigur, Isus a cunoscut întrebarea mare din discuție ce se va rezolva. Credințioșii lui până la moarte dovedește, că Dumnezeu poate să aducă un om pe pământ care își păstrează neprihănirea față de Iehova și în cele mai grele încercări; și credințioșii aceasta a dovedit neadevărul afirmațiunii lui Satan și dreptatea afirmațiunii lui Iehova și dreptatea cuvântului său. Moartea de sacrificiu a lui Isus arată puterea nemărginită, înțelepciunea nepătrunsă și iubirea ce nu se poate exprima a lui Iehova, Dumnezeu. Ea este o justificare a numelui și cuvântului lui Iehova. În toate veacurile viitoare oameni vor trebui să se cugete la aceea, că prin moartea de sacrificiu vine viață pentru omenirea căzută, și că nu există și nu s'a dat alt nume sub cer, prin care oamenii trebuie să fie mântuiți. (Fapte 4:12) Fără de vărsarea sângelui său în moartea de sacrificiu, păcatul lumii nu s'ar fi ridicat, și omul niciodată nu ar fi putut primi viață. Aceasta, legat la lucrul și mai important al justificării numelui lui Iehova, nu poate fi uitat sau nesocotit niciodată de oameni cari vor trăi. Însă ce însemnătate trebuie să atribuim cuvintelor apostolului, unde spune: „Să vestiți moartea sa, până când va veni”? — Au oare aceste cuvinte însemnătatea, că noi să nu vestim moartea sa, după ce a venit? Nu, aceasta se pare că nu este concluzia potrivită, ci mai mult, că după venirea lui încă altceva trebuie să se întâmple sau să se facă și trebuie legat laolaltă cu vestirea morții sale.

¹¹ Cuvintele apostolului sună: „Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din păharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni el.” (1 Corinteni 11:26) La timpul venirii Domnului, precum arată textele înșirate aici în mod lămurit, trebuie să se facă și alte lucruri afară de vestirea morții Domnului, cari nu se puteau face amăsurat cerințelor înainte de timpul acesta. Pentru aceea este important de a decide, că cuvântul „vine” la ce timp se referă. Scriptura întărește cu dovezi covârșitoare concluzia, că cuvântul „vine” în textul acesta se referă la vremea, când Domnul Isus apare în templul lui Iehova și strânge la sine pe aceia, cari au fost făcuți membri ai Sionului. Acelaș cuvânt grecesc, care în textul amintit este tradus „vine” în următoarele texte asemenea este tradus „a veni” (fără discuție textele acestea se referă la timpul apariției Domnului Isus Cristos în templu): „Mă voi întoarce și vă voi lua cu mine.” (Ioan 14:3) „Când va veni fiul omului în slava sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei sale.” — Matei 25:31.

¹² Textele acestea negreșit se referă la timpul venirii lui Isus Cristos la templul lui Iehova, ca

să judece. Această judecată se începe la casa lui Dumnezeu. Atunci au fost înviați credincioșii morți și aduși în Sion, adică în organizația lui Dumnezeu. De atunci a fost rezidit Sionul, și Iehova a apărut în măreția sa. (Psalm 102:16) Acesta este timpul, când Domnul Isus strânge la sine pe credincioși lui, și când are loc căderea celor necredincioși. (2 Tesaloniceni 2:1-3) Este timpul când vine, ca să fie slăvit de sfinți săi. (2 Tesalon. 1:10) Până atunci, continuă credincioși lui, până la vremea când cina de amintire va fi sărbătorită, ca să vestească moartea Domnului nostru. Așa dar, serbarea cinei de amintire trebuie să înceteze după venirea Domnului la templul său? Aceasta este o întrebare, care a neliniștit pe mulți dintre poporul Domnului, și care trebuie să primească un răspuns scriptural.

Vinul

¹⁰ Vinul din păhar a fost fructul viței de vie. Acesta reprezintă sângele vărsat al lui Isus Cristos, deoarece Isus Cristos a spus aceasta, și aceasta este destul. Isus însă nu a mărginit însemnătatea păharului și a conținutului lui numai la aceea, că în mod simbolic înseamnă numai moartea lui. El a vorbit dimpotrivă, când a dat păharul învățăceilor săi și i-a invitat să bea din el, a rostit următoarele cuvinte: „Vă spun, că deacum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui meu.” (Matei 26:29) În care timp vor începe să se îplinească aceste cuvinte ale lui Isus? Nu mai curând decât sosirea „zilei aceleia”, deoarece Isus a zis aceasta; și timpul acesta începe atunci, când primește împărăția și va fi pus pe tronul său, să domnească. În anul 1914 s'a întâmplat, că Iehova a așezat pe regele său pe muntele său sfânt Sionul. (Psalm 2:6; 110:2) Cu trei ani și jumătate mai târziu s'a întâmplat, că Isus Cristos, regele și judecătorul a venit la templul lui Iehova, și a început cu judecata și cu rezidirea Sionului. La vremea amintită pe urmă a fost așezată piatra de unghiul în plinătate și desăvârșire. (Isaia 28:16) Deoarece judecata începe la casa Domnului, și cuvintele lui Isus de origine au fost îndreptate către învățăceii lui credincioși, urmează din aceasta, că aceștia vor fi mai întâi aceia, cari vor fi înviați din morți. Se pare că s'ar putea deduce cu siguranță, din aceasta, că Domnul Isus în timpul acela a început să bea nou din rodul viței de vie cu acești credincioși înviați din morți. Ce putea să închipue atunci aceea, de a bea nou din rodul viei?

²⁰ Dacă noi înțelegem, că păharul și conținutul lui închipue sau reprezintă scopul lui Dumnezeu cu privire la unșii săi, atunci știm și aceea, că reprezintă mai mult decât suferința și moartea lui Isus Cristos, deoarece scopul lui Dumnezeu nu s'a sfârșit cu suferințele și moartea lui Isus. Este scris în cuvântul lui Dumnezeu, că „vinul inveselește inima omului.” (Psalm 104:15) Isus a întărit aceasta când a adus pe masa oaspățului de nuntă cele mai bune vinuri. (Ioan 2:3-10) Deci rodul viței, pe care Isus îl bea nou în im-

părăție cu credincioși lui, trebuie să reprezinte bucurie și un timp de fericire. Aceasta încă a fost o parte a scopului lui Iehova cu privire la Cristos.

Timpul bucuriei

²¹ În timpul absenței mirelui, mireasa, după cum se și putea aștepta a fost cuprinsă de intristare; însă după ce mirele s'a întors și mireasa a fost făcută de cunoscut cu faptul acesta, atunci intristarea ei se schimbă în bucurie. Tot astfel, după învierea din morți cei unsprezece învățăcei credincioși ai Domnului și alți cari au avut aceeași credință și au murit dovediți credincioși, și în același timp au fost înviați, trebuie să fi fost cunoscuți cu faptul, că mirele s'a întors, ca amăsurat promisiunii sale să-i strângă la sine. Acesta a trebuit să fie un timp de mare bucurie pe seama dâșilor. Credincioși de pe pământ au ajuns la cunoștința acestui fapt mai târziu. Națiunea sau împărăția s'a născut în anul 1914, ce în mod simbolic este ilustrat prin nașterea „copilului bărbat”. Despre acest timp și despre aruncarea lui Satan jos din cer s'tă scris: „Bucurați-vă ceruri și voi cei ce locuiți în ele.” (Apocalips 12:12) Pentru ce așa mare bucurie? Pentru că a sosit timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Împărăția a început deja, Satan a fost aruncat jos și cerurile a fost ocupat cu aceea, ca să strângă la sine pe mireasa sa. Acei învățăcei credincioși, către cari a îndreptat cuvintele sale, și alți, cari au murit în credințioasă deplină, au primit cunoștința aceasta nu în 1914, ci în 1918, după ce au fost înviați din morți; însă credincioși de pe pământ nu au putut ajunge la cunoștința aceasta mai repede, decât numai după ce a trecut un oarecare timp după 1918. Dacă privim înapoi, așa acuma putem vedea clar și lămurit, că Domnul pe încetul a lăsat să pătrundă lumina sa în mintea rămășiței sale credincioase de pe pământ; și lumina aceasta este motivul bucuriei lor. Bucuria lor a început după ce au început să observe, că Domnul a venit la templul lui Iehova, că pe cei găsiți aprobați i-a adus în templul său, și i-a acoperit cu mantia dreptății. Profetul lui Dumnezeu a prezis în următoarele cuvinte bucuria aceasta mare „Mă bucur în Iehova, sufletul meu este vesel în Dumnezeul meu; căci m'a îmbrăcat cu vesmântul mântuirii, m'a învelit cu mantia fericirii (dreptății), ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca pe o mireasă ce se împodobește cu sculele ei.” (Isaia 61:10) Mirele îmbrăcat în toată slavă și frumusețea lui, era atunci în templu, și pe cei recunoscuți ca aprobați i-a adus sub mantia dreptății; și în urma acestui fapt, și pentru că afară de aceasta au îmbrăcat hainele de nuntă, acești încercați au fost făcuți cunoscuți ca unșii lui Iehova și aceasta este pentru dâșii un timp de bucurie. Mirele și clasa miresei simțesc împreună bucuria aceasta, care este simbolizată prin rodul viței de vie în împărăția lui Dumnezeu.

²² Aceasta corespunde întocmai împlinirii parabolice profetice despre falanșele miresei.

spune, că „averea sa” sau interesele împărăției sunt predate aceloră, cari stau cu el în legământul pentru împărăție. Împlinirea acestei parabole trebuie să aibă loc la timpul când Domnul Isus apare în templul lui Iehova, ca să judece, și unde face socoteală cu servii lui. Aceia cari sunt aprobați de el ca încercați, primesc lămurire asupra lucrului acestuia, și către unii ca aceștia spune: „Bine serv bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Domnului tău.” (Matei 25:21) Aici găsim invitarea directă a Domnului către „servul credincios”, ca să ia parte cu dânsul la bucuria sa; și bucuria aceasta este simbolizată, cum bea nou din rodul viei în împărăția Tatălui său. Imprejurarea că zice: „intră în bucuria Domnului tău”, arată că Domnul însuși bea acest vin al bucuriei. Ce este deci această bucurie deosebită? Este bucuria care se bazează pe faptul, că a sosit timpul pentru Isus Cristos, ca să justifice numele Celui prea Înalt. După ce a fost ridicat la cer, Iehova i-a poruncit, ca să aștepte ziua aceea fericită, care va veni la timpul hotărât. (Psalm 110:1; Evrei 10:13) În tot timpul celor multe secole a așteptat Isus timpul acela fericit, când Iehova Dumnezeu va întemeia împărăția și să domnească. Bucuria aceasta este pentru Cristos în anul 1914, când a fost trimis să domnească între dușmani săi; și când în anul 1918 a început, să adune la sine pe urmași lui credincioși, pe toți aceștia i-a invitat, ca să ia parte cu el la bucuria aceea, sau să bea nou vinul împărăției. (Psalm 110:2) Perioada de timp cunoscut ca „ziua aceea”, pentru Domnul Isus a început în anul 1914, când Iehova l-a așezat pe tronul său și l-a trimis, să răpună pe dușman. „Ziua aceea” a început pentru membrele corpului său în anul 1918, când Domnul a început să-i adune în templul lui Iehova. Bucuria Domnului simbolizată prin beutura rodului viei a început pentru credincioși de pe pământ, după ce au fost aduși în templu și au fost lămușiți despre faptul acesta, și pe mai departe au recunoscut, că este scopul cel mai important al lui Iehova, ca să justifice numele său prin împărăția sa; și ca pe aceia, cari își păstrează neprihănirea înaintea lui, îi va folosi, ca să ducă la îndeplinire scopul său, și să aibă parte la justificarea numelui său.

²¹ Iehova a pregătit păharul pentru Domnul Isus Cristos, și Isus a invitat pe învățăceii săi, ca să ia parte cu el la păharul acesta. (Matei 20:22, 23) Că păharul ilustrează scopul lui Dumnezeu cu unșii lui, și că reprezintă atât suferință cât și bucurie, se dovedește îndeajuns prin cuvintele apostolului, care a scris despre Isus Cristos: „Care pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețui rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2) Evident ca concluzia finală din acest text este **aceea care corespunde** și cu alte texte scripturale ce sprijină concluzia aceasta, că bucuria Domnului a fost în viitor și că el a intrat în bucuria aceea când în anul 1914 a fost așezat pe

tronul său. Mai întâi au venit suferințele sale; și după aceea bucuria sa, ilustrat simbolic prin păhar; și așa este și la aceia, cari au parte cu el în împărăția sa.

²² Înainte de venirea Domnului Isus Cristos la templul lui Iehova urmașii lui Cristos nu puteau să vestească altceva, decât numai moartea lui. El a murit ca un păcătos, ca astfel să șteargă păcatele lumii; și urmașii lui credincioși au ținut seamă de aceea, că numai prin moartea sa i se poate da viață oricărui om. Cu toate că au știut, că a fost înviat din morți și s'a înălțat la cer, totuși a fost departe de ei, și a fost acesta mai mult un timp de întristare, decât de bucurie. Prin credință au privit aceștia înainte la venirea lui a doua oară, și aceasta era o bucurie ce stătea înaintea lor. Însă după ce a venit la templul său și pe cei aprobați i-a adus în templu, și cei din urmă au recunoscut faptul acesta, așa pentru acești credincioși a sosit timpul, ca să apuce bucuria, care a fost pusă înaintea lor. În timp ce intră astfel în bucuria Domnului lor, beau cu el nou din rodul viei în împărăție. Dar credincioșii de pe pământ să înceteze cu amintirea despre moartea lui, sau să nu vestească moartea lui? Desigur nu, deoarece trebuie să se cugete la aceea, că numai în urma suferinței și morții sale li se dă posibilitatea, ca să fie membri ai împărăției lui Dumnezeu. (1 Petru 3:18) Faptul, că apostolul spune: „De câte ori mâncați pâinea aceasta și beți din păharul acesta, să vestiți moartea Domnului, până ce va veni”, nu înseamnă necesarmente, că ei trebuie să înceteze cu vestirea morții sale după venirea sa, ci mai mult aceia, că până la venirea sa, nu au putut intra în bucuria lui și nu au putut lua partea la aceea, ca să bea cu el nou rodul viei în împărăție. Până atunci au trebuit să vestească moartea lui și nimic altceva; însă dela acel timp încoace și după aceea, trebuia să continue, să țină seamă de moartea lui, și afară de aceasta trebuie să intre în bucuria lui.

²³ Pentru aceasta se pare că purtarea corespunzătoare a unșilor Domnului este aceea, ca în fiecare an, la timpul stabilit să țină serbarea de amintire, aceasta însă să o facă cu bucurie și nu cu întristare. Acești unși se bucură de faptul, că Domnul a fost frânt și sângele vieții sale a fost vărsat, și că ei în urma invitațiunii sale și a harului lui Dumnezeu pot să se împărtășească în suferințele și moartea sa. Ei se bucură, deoarece știu, că pe nici o altă cale nu ar putea avea viața și să fie o parte a împărăției sale, și să ia parte la justificarea numelui lui Iehova, care fapt amintit în urmă cauzează pentru ei cea mai mare bucurie. Unșii vor fi îndemnați, ca să țină acuma cina de amintire, ca să-și amintească de suferințele și de moartea Domnului Isus, și de valoarea ce aduce moartea sa pentru omenire, și ca pentru ei să țină înaintea ochilor lor, că credincioși, dacă sufăr cu el, vor intra în bucuria lui, și dacă vor stărui cu credincioșie, vor avea ocazie să domnească cu el. „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu el, vom și trăi împreună cu el.

Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună cu el. Dacă ne lepădăm de el, și el se va lepăda de noi." — 2 Timotei 2:11, 12.

Mulțumire

²⁶ Aproape toate țările creștinătății au ales în mod deosebit o anumită zi, și au însemnat-o ca „sărbătoarea recoltei” sau „ziua de mulțumire”. Pentru ce să serbeze oreșarii unși ai lui Dumnezeu o astfel de zi? Aceasta este o zi stabilită de oameni, cari stau sub domnia lui Satan și obiceiurile în legătură cu ziua aceasta sunt de o natură fățarnică. Împărăția lui Dumnezeu a sosit. Acuma fiecare zi pentru poporul său este un timp de bucurie și de mulțumire. Dacă ar fi potrivit însă să sărbătorim o zi deosebită de mulțumire, atunci ar fi foarte potrivit pentru aceasta, ziua serbării cinei de amintire a Domnului. Ziua hotărâtă pentru serbarea cinei de amintire a Domnului în anul 1932 este ziua de 20 Martie seara după ora șase. Dacă poporul Domnului de pe pământii s'ar părea de potrivit, atunci să aleagă acuma ziua aceasta de zi de sărbătoare și de mulțumire lui Iehova și deacuma înainte să fie așa numită și sărbătorită. Ziua începe după socotirea timpului biblic seara la ora 6. Serbarea de amintire să fie ținută după 6 seara și ziua stabilită de douăzeci și patru oare după acest timp să fie sărbătorită ca o zi de mulțumire pentru Iehova Dumnezeu; anume ca un timp de bucurie și mulțumire, deoarece a sosit împărăția lui Dumnezeu și timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Această zi trebuie să fie totodată începutul unui serviciu deosebit, numit Mărturie de mulțumire internațională. Timpul pentru mărturie s'ar începe în 20 Martie 1932 și s'ar sfârși în 27 Martie 1932. Va fi sărbătorit de poporul lui Dumnezeu, ca o serbare de bucurie și mulțumire pentru Domnul, când indeosebi la privilegiul nostru trebuie să ne cugetăm, de a bea nou cu Domnul nostru rodul viei în împărăția Tatălui nostru, și la privilegiul nostru pe mai departe de a fi martorii lui Iehova și să punem mărturie pentru numele său. — Matei 26:29.

Mărturia pentru împărăție

²⁷ Nu este niciun motiv ca oarecineva din poporul lui Dumnezeu să țină vre-o zi de sărbătoare, care este stabilită și așezată de organizația lumii acesteia. Poporul tipic al lui Dumnezeu a serbat două sărbători pe an, una în primăvară și cealaltă în toamnă. Aceste sărbători erau „Iehova... sfânt”. (Vezi Ezra 6:19-22; Neemia 8:1-3, 9-12, 14-18) Poporul uns al lui Dumnezeu în timpul anului pentru ce să nu aducă în două zile deosebite ale bucuriei, mulțumire și înălțarea laudei lui Iehova Dumnezeu? „Bucuria Domnului este puterea noastră.” Domnul ne-a dat o înțelegere a cuvântului său; și în mod milos continuă să ne hrănească cu pâine pregătită pe seama noastră.” (Neemia 8:10, 12; Proverbe 30:8) Împărăția a sosit și merge înainte, datorința noastră este, ca să laudăm și preamărim pe Iehova Dumnezeu, și ca martorii lui să punem mărturie despre numele

său. (Isaia 12:3-6; 43:10-12) Din pricina aceasta timpul dela 1 Octomvrie, până la 9 Octomvrie va fi numit Mărturie pentru împărăție. Grupele poporului lui Dumnezeu în localități deosebite să țină o adunare de serviciu în seara zilei de vineri dinaintea zilelor de sărbătoare, și după aceea timpul celor nouă zile următoare să-l folosească pentru serviciu. Timpul acesta ar fi atunci un timp de mulțumire plin de bucurie, preamărire și serviciul de mărturie pentru Iehova Dumnezeu o sărbătoare pentru serbarea lucrului împărăției în prosperare. În timpul acesta toți martorii lui Iehova, intrucât le stă în putință, să ia parte la punerea mărturiei și să preamărească și să laude pe Iehova și împărăția sa, în timp ce altora cari doresc să audă, le duce roadele împărăției.

Intrebări pentru studiul berean

- § 1. Explică pentru ce este arătat Isus ca „mielul lui Dumnezeu”.
- § 2. Pentru ce a fost important, ca Moise să execute cu precizie fiecare amănunt cum a fost îndrumat despre Paște?
- § 3. Explică faptele a) că Izraeliții au fost stabiliți în Egipt; b) că au fost în mare măsură apăsați de Egipteni; c) că ei au fost aduși afară din Egipt într-un mod foarte minunat.
- § 4, 5. Explică starea lui Moise în icoana aceasta profetică. Ce scop a avut avertismentul dat? Pentru ce au fost omorâți întâii născuți ai Egiptului, până când întâi născuții lui Izrael au rămas neatinși? Arată cu alte cuvinte îndrumările pe care le-a primit Moise cu privire la pregătirile pentru Paște.
- § 6, 7. Povestește ce s'a întâmplat în noaptea Paștelui. Ce a însemnat aceasta pentru Izraeliți, și ce pentru urmașii lui Isus Cristos?
- § 8, 9. Arată împlinirea icoanei aceleia. Cine sunt întâi născuții? Care este răspunderea lor în legătură cu aceasta?
- § 10. Pentru ce a ținut Isus sărbătoarea tipică a paștelui lui Izrael? Să facă urmașii lui aceasta, și pentru ce?
- § 11, 12. Cum descrie apostolul Pavel stabilirea de Isus a cinei de amintire nouă, în locul serbării Paștelui tipic? De cine a trebuit să se țină serbarea de amintire la moartea lui Isus? Pentru ce trebuie să o serbeze, și pentru ce numai atunci?
- § 13. Explică [cu texte scripturale, cari sprijinesc explicit, carea] ce a cugetat Isus când la frângerea pâinii a zis: „Luați mâncăți; acesta este trupul meu” Ce este însemnătatea cuvintelor apostolului Pavel descrișe în Romani 10:10?
- § 14. Explică simbolul păharului. Descrie îndrumările, pe cari Isus le-a dat cu privire la păhar. Cum este înțeles aceasta în Ioan 6:53, 56? Cine sunt aceia, cari mănâncă pâinea și beau păharul? Cum și pentru ce? Ce adevăr important este clarificat aici?
- § 15. Ce scop important a servit ținerea serbării de amintire cu ocazia morții lui Isus?
- § 16-18. Ce dovadă de mare însemnătate a fost servită prin credințioșia lui Isus până la moarte? Ce scop important a servit moartea lui de jertfă? Explică însemnătatea cuvintelor apostolului: „Să vestiți moartea Domnului, până ce va veni.”
- § 19, 20. Arată împlinirea din Matei 26:29. Ce însemnătate pe mai departe are păharul „în ziua aceea”?
- § 21, 22. Explică cât de potrivit este și ca simbolul bucuriei acest „rod al viței” în „ziua aceea”. Arată, cât de clar și evident se potrivește cu împlinirea profetică a parabolei despre talanți.
- § 23, 24. Aseamnă experiențele urmașilor lui Isus Cristos cu ale lui Isus Cristos însuși; mai întâi un timp de suferință și stăruință, și după aceea timpul de bucurie.

§ 25. Ce se pare în mod evident să fie purtarea potrivită cu privire la serbarea cinei de amintire? Ce motive sunt pentru aceea, că acum se continuă de a se ține serbarea?

§ 26. Ce încheiere consecventă se poate trage ușor față de un timp potrivit și ocazie pentru o zi de mulțămire?

§ 27. Ce îngrijire favorabilă s'a găsit în scopul acesta? Ce asemenea privilegiu s'a găsit cu cale cu referire la orânduirea lui Iehova pentru poporul său tipic? Cum se vor folosi martorii lui Iehova de privilegiul, care le oferă această orânduire?

W. T. din 15 Februarie 1932.

Moștenirea legământului de binecuvântare al lui Dumnezeu

IEHOVA Dumnezeu a arătat lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu cum îl numește Scriptura, legământul său fără condițiuni pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ, atât a celor vii, cât și a celor morți. Cuvintele acestui legământ, cum sunt însemnate în Scriptură, sună: „În seminția ta se vor binecuvânta toate națiunile de pe pământ.” (1 Moise 22:18) Isac a fost fiul, pe care Dumnezeu l-a dăruit lui Avraam, prin promisiune și prin facerea unei minuni; însă s'a dovedit, că nu Isac a fost „sămânța lui Avraam” în care toate națiunile de pe pământ trebuia să fie binecuvântate. Dumnezeu însă a făcut cunoscut lui Isac ca moștenitorul natural al lui Avraam și prin urmare urmașul în drept asupra promisiunii Avraamice, cuvintele legământului. Lui Isac i s'au născut gemeni, numiți Esau și Iacob. Iacob s'a născut imediat după fratele său gemen Esau; Dumnezeu însă încă înainte de nașterea gemenilor a declarat, că Iacob este alesul lui Iehova pentru dreptul de întâi născut, și care are dreptul cu privire la promisiunea Avraamică.

Acești doi copii au ajuns la vârsta bărbăției. Esau a fost un mare vânător, căruia îi plăcea să hoinărească pe munți, până când Iacob era un om simplu, care a avut o purtare calmă, familiară. Esau a dovedit, că nu pune nici un preț pe dreptul de întâi născut anume pe promisiunea Avraamică, chiar dacă ar fi fost a lui proprie; ceeace n'a fost în realitate, deoarece Dumnezeu a hotărât dinainte, că va fi transpusă pe Iacob. Esau a pus mai mult preț pe mulțumirea lui egoistă de o clipă, ca pe orice alta, ce i-ar veni cumva în cale pe baza acestei promisiuni. Într-o zi s'a dus la vânat, și pe când se întorcea de pe câmp ostenit și rupt de foame și a observat, că Iacob a pregătit o farfurie de linte, a zis către el, cum ajunsese mirosul la el: „Dă-mi te rog să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.” Darea de seamă ce urmează în 1 Moise 25:30-34 sună: „Iacob a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut! „Esau a răspuns: „Iată-mă sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?” Și Iacob a zis: „Jură-mi întâi”. Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacob. Atunci Iacob a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte, El a mâncat și a beut; apoi s'a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut.”

Acuma mai mult din două motive bune și îndestulătoare era trecut asupra lui Iacob un drept inviolabil și o deplină pretențiune la dreptul de întâi născut și anume mai întâi; pentru că cum

s'a amintit mai la început Domnul așa a aranjat aceasta încă înainte de nașterea lui Iacob, al doilea pentru că printr-o învoială serioasă pe față și l-a câștigat pe bază de cumpărare dela fratele său. Cei doi frați dela acest timp nu mai erau copii. Amândoi erau de vre'o patruzeci de ani, cum ni se arată în 1 Moise 26:34, și astfel ei au făcut un contract, care era obligator pentru amândoi.

Cu toate că erau aceste două motive bune, ce-i dădeau lui Iacob un drept cu totul justificat la dreptul de întâi născut, Esau a căutat să-l desbrace de acest drept. Dreptul de întâi născut a adus cu sine privilegiul de a primi binecuvântarea deosebită a părintelui. Isac era bătrân, ochii săi erau atât de slabi, încât nu au putut să vadă; și a știut, că moartea lui se apropia. (1 Moise 27:1,2) El a pus pe fiul său Esau, să meargă afară pe câmp, să aducă ceva vânat, și să-i pregătească un ospaț gustos, după care apoi înainte de despărțire să-l împărtășească în binecuvântare părintească.

Biblia nu arată lămurit, dacă Isac a știut, că hotărîrea dinainte a lui Dumnezeu cu privire la dreptul de întâi născut trebuia să treacă la Iacob; și nu arată sigur nici aceea, dacă Iacob a știut, că Esau l-a vândut lui Iacob. Pentru aceea putem ține de bine bătrânului tată, căcă a crezut că este datorința lui, ca să dea binecuvântarea sa, fiului său Esau. Însă Rebeca, mama a știut despre ambele motive, ce dădeau drept lui Iacob la dreptul de întâi născut. Ea a știut, că Esau nu a pus nici un preț pe el, și că a nutrit scopul nedrept, de a jefui pe Iacob fratele său de dreptul de întâi născut și de toate binecuvântările și privilegiile legate cu acest drept; pentru aceasta a dat un sînt lui Iacob ce să facă, ca să-și apere interesale sale drepte. În lucrul acesta, mama s'a purtat după voința lui Dumnezeu. Ea a făcut aceea, ce ar trebui să facă fiecare om care se cugetă cinstit și drept — anume după cele mai bune năzuințe să ocrotească drepturile și privilegiile aceluia, cari stau aproape de ei și le sunt scumpi. Ea a propus lui Iacob să junghie doi țapi, și să-i aducă la ea, ca să pregătească din ei o mâncare gustoasă. Ca acum tatăl să nu refuze în zadar, să le fie de ajutor, de a îndeplini scopul lui Dumnezeu, și ca să gândească, că binecuvîntează pe Esau, Rebeca a îmbrăcat trupul lui Iacob în pieile țapului puros, ca astfel și el ca și fratele său Esau să facă impresia, ca și cum ar fi un bărbat puros.

Iacob a intrat apoi înaintea tatălui său și a pus înaintea lui mâncarea gustoasă. Părintele său

I-a sărutat, a pus mâinile sale asupra lui și I-a binecuvântat. Bătrânul părinte a spus după aceea fiului său Iacob, evident că sub înrăurirea Domnului, următoarele cuvinte profetice: „Să-ți fie supuse noroade, și neamuri să se închine înaintea ta! Să fii stăpânul fraților tăi, și fiii mamei tale să se închine înaintea ta! Blestemat să fie oricine cine te va blestema, și binecuvântat să fie oricine ta va binecuvânta.” — 1 Moise 27:29.

Chiar imediat după aceasta s'a întors Esau de pe câmp și a descoperit, că Iacob a primit binecuvântarea părintelui său, și că planul său de a nimici convenția de vânzare ce a șters dreptul său de întâi născut n'a reușit. Esau a urit pe fratele său Iacob și s'a hotărât să-l omoare imediat ce părintele său Isac va adormi.

Se pare într'adevăr de mirare, că mulți creștini au condamnat aspru pe Iacob și pe mama sa Rebeca pentru purtarea lor cu ocazie aceasta. Aceasta este evident o urmare a lipsei de pricepere a dării de seamă a Bibliei. Nimic nu a fost de condamnat din toate ce a făcut Iacob în jurul dreptului de întâi născut. Toată purtarea lui Esau în afacerea aceasta dimpotrivă este foarte de condamnat. Dumnezeu a arătat mai târziu, că Esau a fost o umbră a acelor popoare, cari după nume sunt creștini, dar nu și după faptele lor și în dreptate; și pe mai departe o ilustrațiune a oamenilor fățarnici, cari persecută pe creștinii adevărați, până când Iacob a reprezentat sau a preumbrit pe adevărații urmași ai lui Cristos cari sunt puși într'o lumină falsă din partea creștinilor falși și persecutați din partea lor. Dumnezeu a arătat, că a aprobat purtarea lui Iacob și a Rebecii, și mai departe, că scopul și hotărârea lui a fost aceea, ca Iacob să primească binecuvântarea părintească legată cu dreptul de întâi născut. Iacob a arătat o mare dorință după dreptul de întâi născut, cu toate că a fost numai o promisiune, până când Esau l-a nesocotit. Urmând sfatul mamei sale, Iacob a scăpat dinaintea răsbunării fratelui său; și pe când era în pribegie, a petrecut noaptea într'un loc, care cade la nord dela Ierusalimul de azi, și căruia i-a dat mai târziu numele „Bethel”, care are însemnătatea „casa lui Dumnezeu”. Acolo a avut un vis, prin care Dumnezeu a dat în știre aprobarea sa față de Iacob, și l-a binecuvântat.

Darea de seamă în 1 Moise 28:11-15 sună: „A ajuns într'un loc unde a rămas peste noapte, căci aslințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâiu, și s'a culcat în locul acela. Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Ingerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Iehova, Dumnezeuul tatălui tău Avraam și Dumnezeuul lui Isac.” Pământul pe care ești culcat, și-l voi da ție și seminției tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în seminția ta. Iată eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun.”

Dacă Dumnezeu aprobă și binecuvintează, atunci toți ceilalți trebuie să aprobe. Noi putem fi siguri, că Iacob a stat nepătat înaintea lui Iehova în privința purtării sale. Aceasta arată cât de cu grijă păzește Iehova atât promisiunea sa, cât și sămânța, care trebuie să se nască din ea la sfârșitul din urmă, și prin ea se vor binecuvânta toate neamurile pământului.

Cu câțiva ani mai târziu, Dumnezeu a întins lui Iacob încă o binefacere, când a schimbat numele său Iacob în Izrael. Numele Izrael înseamnă: „El va domni ca un Dumnezeu.” În 1 Moise 35:10-12 stă scris despre aceasta: „Dumnezeu i-a zis: „Numele tău este Iacob; dar nu te vei mai chema Iacob, ci numele tău va fi Izrael. „Și i-a pus numele Izrael. Dumnezeu i-a zis: „Eu sunt Dumnezeuul cel Atotputernic. Crește și înmulțește-te; un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine, și chiar împărați vor ieși din coapsele tale. Ție îți voi da țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac, și voi da țara aceasta seminției tale după tine.” După promisiunea dată aici lui Iacob, trebuia să se nască din el o națiune.

Iacob a avut doisprezece fii. Soția sa Lea i-a născut pe Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isachar și Zebulon; și soția sa Rachela a născut pe Iosif și Benjamin. Ceialalți copii ai lui erau Dan, Neftali, Gad și Așer. Rachela soția lui Iacob era cea mai iubită lui, și ea a fost mama fiului său cel mai iubit Iosif. După ce Iacob, spre durerea lui cea mai mare a fost jefuit de apropierea și tovărășia lui Iosif, s'a întors cu toată inima să către Benjamin, celălalt fiu, cu care l-a dăruit soția sa Rachela. Scriptura arată, că amândoi fii erau umbrele aceloră, cari se vor naște pe treapta spirituală, și anume Iosif reprezintă în icoană pe familia regală a cerului, până când Benjamin reprezintă în icoană pe turma mare sau pe clasa strâmtorării celei mari, care se va naște pe o treaptă spirituală mai inferioară, decât aceia, cari posed natura dumnezeiască.

Iacob și-a petrecut ultimi ani ai vieții sale cu familia sa în Egipt. Chiar înaintea morții sale a chemat pe fiii săi la sine, ca să le împărțească binecuvântarea sa din urmă. Dela timpul acesta încoace se datează istoria poporului Izrael. Cu ocazia binecuvântării diferiților săi fii, a zis Iacob fiului său Iuda: „Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors dela măcel fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică, cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cărmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de el vor asculta popoarele.” (1 Moise 49:9,10) Această promisiune profetică arată cu siguranță, că cel puternic din viitor, prin care vor veni binecuvântările mari peste toți oamenii, trebuie să iasă din seminția lui Iuda; deoarece cuvântul Șilo este unul din titlurile, cari sunt date marelui Prința al Păcii, Mântuitorului omenirii.

După moartea lui Iacob, urmași lui au fost cunoscuți sub numele copiii lui Izrael sau Izraeliți. Iosif era încă foarte tânăr când a fost vândut în Egipt ca sclav, unde apoi a crescut la vârsta bărbăției. El a fost ridicat acolo de însuș regele,

ca cel mai mare reprezentant sau domnitor din țară și a locuit acolo în putere și cinste, pe când părintele său Iacob și ceilalți membri ai familiei sale au venit la Egipt, ca tot în țara aceasta să locuiască. În timpul vieții lui Iacob, Izraeliții au fost bine tratați. După moartea lui însă a venit pe tronul Egiptului un rege nou, care a început să

apese și să persecute pe Izraeliți. Între timp Dumnezeu a ridicat pe Moise și l-a folosit ca uncață ca să scape pe Izraeliți din pământul Egiptului și de sub mâna apăsătoare a regelui Egiptului. După aceea au urmat alte evenimente, cari au condus la venirea seminței promise în legământul lui Dumnezeu.

W. T. dia 15 Noemvre 1931.

Un popor ales de Dumnezeu

ORIGINA și dezvoltarea națiunii Izrael, numiți de obicei Evrei, sunt pentru timpul acesta atât pentru națiuni, cât și pentru Evrei, de cea mai mare importanță.

După moartea lui Iacob, cei doisprezece fii și familiile lor au rămas în Egipt. Aceasta a fost cu ceva treizeci și cinci de secole mai înainte.

Până când Iosif a trăit și a domnit, Iudeii s'au bucurat de o trecere bună și s'au înmulțit. După aceea însă a urmat un timp, care a adus schimbări.

„Iosif a zis fraților săi: Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta, și vă va face să vă stuiți din țara aceasta, în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isac și lui Iacob. Iosif a pus pe fiii lui Izrael să jure, zicând: Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați și oasele mele de aici. Iosif a murit în vârstă de o sută zece ani. L-au înbălsămat, și l-au pus într'un sicriu în Egipt.” — 1 Moise 50 : 24 26.

„Peste Egipt s'a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif.” (2 Moise 1 : 8) Acest nou Faraon, regele Egiptului s'a purtat rău față de Izraeliți, și porunci să li se omoare copiii noi născuți. Atunci s'a născut și Moise; Domnul l-a păzit în mod minunat, și a făcut să fie crescut și grijit în asa regelui. Cum Moise a auzit despre promisiunile părinților săi înaintași, și a văzut cum frații săi au fost persecutați și apăsați, a dorit mai bucuros să sufere împreună cu poporul său, decât să fie numit fiul fetei lui Faraon, și să se bucure de belșugurile împărăției mari. El a părăsit Egiptul și a căutat să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu.

Suferințele Izraeliților sub domnia nelegiuită a regelui Egiptean au devenit tot mai mari. Atunci a chemat Dumnezeu pe Moise și i-a zis:

„Eu sunt Dumnezeu tatălui tău, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isac și Dumnezeu lui Iacob... Iehova a zis: Am văzut asuprirea poporului meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe cari le scoate din pricina asupritorilor lui; căci din cunosc durerile. M'am pogorît ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor, și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într'o țară bună și întinsă, într'o țară unde curge lapte și miere, și anume în locurile, pe cari le locuiesc Cananiții, Hetiții, Amoriții, Fereziții, Heviții și Iebusiții. Iată că strigătele Izraeliților au ajuns până la mine, și am văzut cât de mult îi chinuesc Egiptenii. Acum du-te, eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul meu pe copiii lui Izrael.” — 2 Moise 3:6-10.

Așa a vorbit Domnul către Moise și l-a invitat să meargă la regele Egiptului, și să ceară eliberarea Izraeliților. Domnul a apărut înaintea lui Avraam, Isac și Iacob sub numele Dumnezeu cel Atotputernic, acuma însă întâiaș dată a apărut sub numele Iehova și a zis lui Moise:

„Deasemenea mi-am încheiat legământul meu cu ei, ca să le dau țara lui Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Izrael, pe care-i țin Egiptenii în robie, și mi-am adus aminte de legământul meu.” — 2 Moise 6 : 4, 5.

Faraon a pus tot mai mari greutatea asupra Izraeliților, și pentru aceea a hotărît Dumnezeu să aducă asupra Egiptenilor diferite plăgi. Regele însă a refuzat și pe mai departe, să sloboadă pe Izraeliți până când în sfârșit a venit asupra lor plaga cu uciderea întâilor născuți. Acesta a fost totodată și timpul stabilirii Paștelui și începutul numărătoareii de timp la Izraeliți. Domnul a poruncit, ca în ziua a zecea a lunii întâi fiecare familie să ia un miel de parte bărbătească de un an, să fie fără cusur, și să-l păzească până în ziua a patrusprezecea a lunii aceleia, ca în ziua aceea să-l junghie și cu sângele lui să stropească stâlpii și pragurile de sus și de jos ale ușilor din fiecare casă.

După aceea mielul trebuia fript la foc, și să se mănânce cu pâine nedospită și cu ierburi amare. Fiecare familie a trebuit să mănânce, și anume cu coapsele incinse cu picioarele încălțate și cu toiag în mână, ca ingerul, care la miezul nopții a zilei aceleia, va trece prin Egipt, ca să ucidă pe întâi născuți, atât a oamenilor, cât și a dobitoacelor, să cruțe pe întâi născuți ai Izraeliților, cu condiția că amăsurat îndrumărilor stâlpii și pragurile ușilor au fost stropite cu sânge.

Familiiile Izraelului au ascultat de porunca aceasta. Ei și-au dovedit prin această credința lor în promisiunile lui Dumnezeu, și cei întâi născuți ai lor au fost scăpați de moarte. În noaptea aceea însemnată, Iehova a ucis pe întâi născuții Egiptenilor, dela fiul regelui până la cel mai din urmă serv. La aceasta s'a ridicat un strigăt mare de durere în Egipt, și regele și poporul au îndemnat pe Izraeliți, ca să iasă cât mai repede. Atunci Izraeliții au împrumutat dela Egipteni argintul, aurul și hainele lor. Urmași lui Iacob sau ai lui Izrael erau acuma un popor, din mai mult de șase sute mii de bărbați, și aceștia călătoreau pe jos spre Marea Roșie. Dupăce regele s'a tânguit un

oareșcare timp asupra pierderii întâilor născuți, și-a adunat oastea și s'a pus în urma Izraeliților, ca să-i omoare.

Pe când Aron și Moise au apărut înaintea regelui cu cererea ca să sloboadă pe Izraeliți, ca să servească pe Dumnezeu lor, atunci Faraon a răspuns: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul lui, și să las pe Izrael să plece?” (2 Moise 5:2) După ce Izrael a fost și mai rău apăsător de mâna Egiptenilor, a vorbit Domnul către Moise: „Și vor ști Egiptenii, că Eu sunt Domnul, Iehova, când Faraon, cărăle și călăreții lui vor face să se arate slava mea.” (2 Moise 14:18) Atunci Domnul s'a așezat între lagărul Izraelului și între oastea Egiptenilor și a păzit pe Izrael printr'un nor și stâlp de foc. Domnul a poruncit lui Moise, ca să-și întindă mâna asupra mării, și Iehova a făcut marea să se despartă prin ajutorul unui vânt tare de răsărit, așa că Izraeliții au putut să pășească pe uscat și așa să treacă Marea Roșie. Pe când însă Egiptenii îi urmară, apele s'au restrâns iară și i-a înecat. În modul acesta a arătat Iehova Izraeliților, că el a fost Dumnezeu lor, păzitorul lor și Țiitorul lor.

Când erau deja în toată siguranța și ocrotirea pe celălalt țărm al mării, atunci Moise și copiii lui Izrael au început să intoneze un cântec de laudă: „Iah este tăria mea și temelul cântărilor mele de laudă: el m'a scăpat. El este Dumnezeuul meu: pe el îl voi lauda; El este Dumnezeuul tatălui meu: pe el îl voi preamări. Iehova este un războinic viteaz: numele lui este Iehova.”—2 Moise 15:2, 3.

Acum a început Iehova Domnul să dea învățătură în credință Izraeliților. Eliberarea lor minunată din mâna dușmanului la Marea Roșie putea să fie de ajuns pentru întărirea credinței lor în Dumnezeu. Însă credința și credincioșia fac parte din cele mai grele lucruri, pe cari omul trebuie să le învețe. În măsura credinței sale va primi răsplată și binecuvântare.

În luna a treia după eliberarea din mâna Egiptenilor, au ajuns Izraeliții în pustiul Sinai, și își ridicară corturile la poalele muntelui Sinai. La porunca lui Iehova, Moise s'a suit pe munte, ca să ia în primire poruncile lui Dumnezeu pentru întărirea legământului încheiat în Egipt.

Un legământ este o învoială solemnă încheiată după o precugetare suficientă, prin care ambele părți convin, ca să facă sau să nu facă anumite lucruri. În legământul legii întărit la muntele Sinai, Dumnezeu a promis să facă anumite lucruri, și Izraeliții s'au învoit, ca să împlinescă toate ce le poruncise Dumnezeu. Domnul a vorbit către ei prin Moise, mijlocitorul pentru Izrael. Atunci a promis Dumnezeu Izraeliților, că ei îi vor fi o națiune sfântă, dacă își vor împlini cu credincioșie datorințele. — 2 Moise 19:3-8.

„Moise s'a suit la Dumnezeu. Și Iehova l-a chemat de pe munte zicând: Așa să vorbești casei lui Iacob și să spui copiilor lui Izrael: Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v'am purtat pe aripi de vultur și v'am adus aici la mine. Acum dacă veți asculta glasul meu, și dacă veți păzi

legământul meu, veți fi ai mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al meu; imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Izrael.”

Atunci Domnul a poruncit lui Moise, ca să pregătească pe popor, pentru că la trei zile după aceea se va pogori la dânsi, ca să le dea legea. Poporul a fost adunat la muntele Sinai; și în dimineața zilei a treia, s'a lăsat o ceață groasă pe munte, și în mijlocul tunetelor și fulgerelor a răsunat un glas puternic de trâmbiță, și muntele întreg s'a cutremurat, așa că poporul tremura de frică; și în urmă Domnul a vorbit către ei. În mijlocul unor demonstrații naturale puternice, a dat Dumnezeu Izraeliților legea prin Moise, bazele căreia în cele următoare sunt descrise în Scriptură:

„Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte și a zis: Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

Să nu ai alți dumnezei afară de mine.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vre-o înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te inchini până la pământ înaintea lor, și să nu le slujești; căci eu Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește negliuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce mă urăsc, și mă îndur până la al mielea neam de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile mele:

Să nu iei în deșert numele lui Iehova, Dumnezeului tău; căci Iehova nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert numele lui.

Aduți aminte de ziua de odihnă, ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată lui Iehova, Dumnezeului tău: Să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Iehova cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s'a odihnit: de aceea a binecuvântat Iehova ziua de odihnă și a sfințit-o.

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru că să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Iehova, Dumnezeul tău.

Să nu ucizi.

Să nu preacurvești.

Să nu furi.

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

Să nu poștești casa aproapelui tău; să nu poștești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vre-un alt lucru, care este al aproapelui tău.

Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui, care fumegea. La priveliștea aceasta poporul tremura și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: Vorbește-

ne tu însuși, și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim. Moise a zis poporului: Nu vă spăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare, și ca să aveți frica lui înaintea ochilor voștri, pentruca să nu păcătuiți. Poporul stătea în depărtare, iar

Moise s'a apropiat de norul în care era Dumnezeu." — 2 Moise 20 : 1-21.

Era de fapt un eveniment minunat și înfricoșător, când copiii lui Izrael s'au adunat, ca să asculte poruncile lui Dumnezeu ale Celui prea Înalt.

W. T. din 15 Noembrie 1931.

Vestire unită

MARTORII lui Iehova sunt vestitorii împărăției lui Dumnezeu, pe pământ. Domnul a dat martorilor mărturia lui Isus Cristos, ci aceștia cu bucurie ascultă poruncile lui Iehova. Cuvântul sau vestea este a lui Iehova, și iubirea sa față de această turmă mică de martori i-a făcut mari. Pentru aceasta stă scris: „Un cuvânt spune Iehova, și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire.” Această oștire nu este mare la număr în sine și nici nu este mare în putere, însă este mare în harul și tăria lui Iehova. Necesarmenți membri oștirii trebuie să fie în unire, deoarece toți sunt concepuți de același spirit și au fost chemați la împărăție într-o singură speranță a chemării, deoarece pe mai departe toți sunt aleși, unși și făcuți membri ai oștirii de martori pentru Iehova. Nu poate să fie nici o despărțire în oștirea aceasta. Ea trebuie chiar și din nevoie să lucreze în unire, și această activitate trebuie să fi vestirea numelui lui Iehova, a Regelui său și a împărăției sale.

Societatea vestește acuma solia împărăției în mai mult de treizeci și cinci limbi diferite; vestea se dă ca o mărturie națiunilor lumii, și lucrul acesta se face în ascultare față de poruncile lui Dumnezeu. Acestei porunci, cum se arată lămurit, trebuie să i se dea ascultare imediat după răsboiu. (Matei 24 : 14) Cu toatecă martorii vorbesc limbi diferite, totuși toți cântă același cântec. Ei își înalță vocea și cântă în unitate și armonie desăvârșită. Noi trăim acuma în ziua aceea, când Iehova a făcut cunoscut poporului său însemnătatea numelui și scopului său, și aceia, cari formează rămășița credincioasă, se bucură, că Iehova i-a ales și le-a spus, ca să meargă înainte și să facă cunoscut altora, că el este Cel prea Înalt, și că a sosit timpul său hotărât pentru curățirea numelui său înaintea întregii creaturi. Amăsurat cuvintelor profetului, văd azi toți unșii față în față; ceea ce înseamnă, că ei înțeleg frumusețea și armonia hotăririlor lui Dumnezeu, cum acestea se exprimă în cuvântul său. În timp ce fac aceasta, își înalță împreună cu bucurie vocile lor. Un „cântec” înseamnă niște tonuri armonioase cântate întru preamărirea Creatorului. Niște glasuri neharmonice în Biblie sunt însemnate ca „larmă”. Toți aceia cari nu lucrează în unitate și armonie la preamărirea lui Dumnezeu, la vestirea vestii împărăției, fac numai șgomot. Toți, cari fac acuma parte din clasa templului și sunt pe pământ, cântă vestea preamării pentru numele lui Iehova într-o cântare înălțătoare și armonioasă. Aceasta este una din mijloacele prin cari se pot recunoaște toți membri.

Adunarea lui Dumnezeu a ajuns la unitatea binecuvântată amintită de apostol. Isus Cristos

este în templul său și a adunat la sine pe ai săi. Rămășița care recunoaște aceasta, este ocupată cu aceea, ca să transmită vestea Domnului amăsurat voinței sale. Ca să se poată obține cele mai bune rezultate în decursul anului, și întru preamărirea Domnului, s'a găsit îngrijirea pentru o lucrare de mărturie potrivită. Mărturia fiecărui martor va fi aceeași, cu toatecă martorii vor vorbi în diferite limbi. Ei nu vor vorbi cuvintele lor proprii, ci vestea împărăției, prin faptul că atrag atențiunea oamenilor asupra acelor lucruri despre cari Dumnezeu în acest timp dorește să lămurească pe oameni. Potrivit acestora, Societatea a aranjat un număr de adunări de sfârșitul săptămânii în anul acesta, cari vor fi înșirate mai jos. Fiecare dintre aceste adunări va sta sub conducerea Societății. Societatea denumeste pe conducător, și va face și programul. Conducătorul de lucru districtual numit de Societate va conduce serviciul exterior.

Fiecare dintre aceste adunări de serviciu se va începe sâmbăta înainte de masă cu serviciu exterior. În oarele de seară se vor ținea adunări cu participanți, la cari vorbitorii provăzuți vor vorbi din ultimele articole ale Turnului de Veghere. Dumineca dimineața iarăș va fi serviciu exterior și după aceasta se înceheie programul prin adunarea fraților.

Vorbitorii vor explica adevărurile apărute în numerile cea mai nouă ale revistei Turnul de Veghere și din cărțile apărute mai recent, pentrucă aceasta face capabili pe frați, cari sunt martorii lui Iehova, să meargă înainte cu adevărul, pe care Domnul l-a dat poporului său și pentru a cunoaște adevărul său pentru ei. Toți sunt în clar, că acesta este cel mai mare privilegiu, de a fi un martor pentru Iehova; și toți aceia, cari într'adevăr iubesc pe Domnul, vor dori să ia parte la lucru, și vor și face lucrul acesta. Toți își vor da silința, să lucreze împreună într-o armonie deplină. Dacă unii vor fi aplecați să combată serviciul, aceasta va fi în sine o dovadă, că ei nu sunt în armonie cu vestea împărăției și nu sunt martorii lui Iehova. Credincioșii să nu se dedea la discuții, ci să continue cu lucrul; dacă însă vor fi împiedecați din partea acelor, cari combat serviciul, atunci să se retragă și în scopul unei conlucrări unitare să se organizeze într-o grupă. Pentru vestirea publică a adevărului trebuie să se folosească o procedură unită, și numai aceia, cari sunt într-o unitate deplină vor sta laolaltă, și se vor pune de partea Domnului.

Martorii lui Iehova vor dori natural, ca în calitate de grupe să conlucreze în deplină armonie cu biroul central, ca nu cumva să se nască o dis-

armonie; ei vor aranja astfel treburile lor, ca să poată lua partea la anumitele adunări dela sfârșitul săptămânii, și nu vor încerca să țină alte adunări, cari ar veni în conflict cu aceasta.

În decursul anului sunt anumite zile, pe cari le numim „zile comune de mărturie”, cari au fost prevăzute pentru un serviciu făcut de frați într-o unire. „Zile comune de mărturie” este scriptural, în armonie cu lucrul Domnului, și arată un timp deosebit, hotărît pentru aceea, ca toți martorii lui Iehova dacă numai le este posibil cumva, să lucreze în lucrul exterior. Aceste zile comune de mărturie în serviciu vor fi semnate după cum urmează:

„Săptămâna împărăției”: 6-14 Februarie. În timpul acesta se va da o stăruință deosebită de a răspândi „vestea de avertizare” în „creștinătate”.

„Zile de mărturie internaționale”: dela 30 April, până la 8 Mai. Acesta pare timpul cel mai prielnic pentru frați de pe întreg pământul de a face un atac comun cu vestirea soliei împărăției.

„Zile de mărturie alor 25 000 oare”: 2-10 Iulie. Să se dea silința de a lucra pe câmp cât mai

multe oare, ca prin aceasta să se poată da un număr mai mare de mărturii.

„Zile de mărturie la recoltă”: 3-11 Septembrie. Acesta este timpul de recoltă indeosebi în partea de nord a globului, când oameni sunt aplecați să audă mai multă învățătură despre Domnul.

„Zile de mărturie pentru laudă”: 12-20 Noiembrie. Acest timp vine după încheierea anului trecut și începutul anului nou. Aceste zile vor găsi pe poporul lui Dumnezeu de pe întreg pământul uniți în acest lucru fericit, de a lauda și preamări pe Dumnezeu și de a cânta faptele sale minunate și darurile sale către aceia, cari îl iubesc.

În toate aceste zile de mărturie martorii vor fi ocupați cu o vestire armonioasă publică, făcând cunoscut pe Iehova Dumnezeu, pe regele său și împărăția sa. În toate părțile globului pământesc frați vor fi în clar asupra lucrului, că lucrează în deplină armonie cu frați lor de prin alte părți, că Isus Cristos are conducerea în campania aceasta mare împotriva dușmanului, și că ostenele sale în scurt timp vor fi încoronate din mila lui Dumnezeu cu o biruință deplină spre preamărirea Celui prea Înalt.

Prieteni nevăzuți ai omului

(Continuare)

Dela acel timp Lucifer transformat pe atunci în Diavol a încercat să facă pe oameni să creadă, că Dumnezeu n'ar fi prietenul lor; el a voit să întorcă prin aceea iubirea și cugetele oamenilor dela Iehova, Cel prea Înalt. El a amăgit pe oameni la aceea, ca să adoare pe creatură în locul Creatorului, să veneraze oameni ca eroi și să adoreze însuș păsări, pești, animale patrupede și șerpi urâți. El i-a amăgit să aducă omagiu în frică demonilor sau dracilor a căror prinț este el însuș. Astfel de adorațiune n'a servit binele oamenilor, ea a înjosit neamul omenesc.

Mai departe, pe când Dumnezeu a dat servitorilor săi credincioși de pe pământ câteva adevăruri despre bunele sale pregătiri, și pe când au fost comunicate aceste adevăruri altora, atunci Diavolul a încercat imediat să tăgăduiască astfel de adevăruri sau să le sucească. Oamenii cari n'au iubit adevărul au fost în această chestie salahorii lui Satan.

Astfel de oameni cari se pretind religioși au sucit chiar atâta adevărul creștinătății, că frecventorii sinceri ai bisericii azi cred că Dumnezeu este o ființă îngrozitoare, mâniată atâta împotriva oamenilor păcătoși, că el ar fi creat dinadins o cameră de tortură în universul său unde intenționează să chinuiască pe bieți păcătoși omenesci pe vecie cu foc real și pucioasă. Acești frecventorii ai bisericii cred mai departe, că Dumnezeu ar fi răspunzător pentru toate necazurile și suferințele prin cutremure de pământ, furtuni, foc, accidente, molimi, foamete, moartea sugacilor și a copilașilor, și pentru nașterea în această lume a copiilor schilodiți, bolnavi și nebuni. Mulți oameni sinceri nu sunt destul de copii, ca să creadă astfel de „învățături de ale demonilor”, însă ei cred că aceste

învățături sunt bazate pe Biblie, și ei au aruncat la o parte Biblia ca conducător de credință și au pierdut toată credința într'un Dumnezeu personal înalt. Ca urmare din aceasta mulți tăgăduesc acum existența lui Dumnezeu, și Satan i-a adus atât de departe, să gândească că nu se află nici Diavol personal.

Cel mai mare serviciu de prieten, ce poate să-l facă Dumnezeu familiei omenesci între astfel de împrejurări, constă din aceea, să-i răscumpere și să-i aducă la o cunoștință a adevărului despre el și despre hotărârile sale, și să le deie ocaziune deplină, ca să acționeze după această cunoștință a adevărului. Aceasta este exact aceea, cece Dumnezeu a hotărît, deoarece darea sa de seamă inspirată zice: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie Mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” (1 Timotei 2:3,4) În epocile trecute până în prezent au venit foarte puțini la o cunoștință a adevărului lui Dumnezeu, deoarece precum zice conform cu adevărul 2 Corinteni 4:4, „a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” Scriptura însă zice că Dumnezeu vrea să schimbe această stare; pentru că el va întemeia o împărăție spirituală mare, sfântă, pentru oameni, care acum încurând va desbrăca pe marele dușman nevăzut de puterea sa, va elibera pe oameni de controlul apăsător al lui Satan și al organizației sale a ingerilor căzuți și a oamenilor egoiști și va inunda pământul cu adevăr, pace și bucurie.

Pentru executarea tuturor acestor hotărârii binevoitoare Dumnezeu întrebuintează un alt prie-

ten nevăzut al neamului nostru omenesc, un altul, însă un fiu spiritual credincios al lui Dumnezeu, anume pe acela, pe care îl numește „fiul său unul născut”. Unde se află pe pământ un tată, care să-și deie singurul fiu ca să moară pentru dușmanii săi, în același timp permițând tocmai acestor dușmani ca să omoare pe fiul său în felul cel mai rușinos? Și totuși Dumnezeu în marea sa iubire pentru popoarele pământului, cari în timpul prezent prin lucruri păcătoase sunt dușmanii săi, a trimis pe iubitul său fiu din cer, ca să le deie o mărturie despre Dumnezeu și ca să moară ca prețul lor de răscumpărare. În felul acesta era Maestrul nostru în decursul scurtului timp al vieții sale pe pământ ca „omul Isus Cristos” un prieten văzut al omenirii. Și ca să aducă rușine pe Mântuitor, Satan a influențat pe servii lui proprii ca să numească pe Isus un „prieten al vameșilor și al păcătoșilor”. (Matei 11:19) Isus era de fapt un astfel de prieten pentru acești bieți nefericiți; totuși nu în sensul că el sa scoborit în starea lor adâncă morală. Isus a zis: „Nu este mai mare iubire decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15:13) Însă Isus a fost gata ca să depună viața sa omenească, desăvârșită, fără păcat pentru oameni în timp ce ei erau încă față de Dumnezeu păcătoși. Ar fi putut Isus să facă ceva mai mare decât aceasta?

Moartea lui Isus însă n'a făcut pentru totdeauna un sfârșit activității sale ca prieten al familiei omenești. Dumnezeu l'a deșteptat din moarte ca pe o ființă spirituală ca să trăiască pentru totdeauna; și el l'a înălțat la cel mai înalt loc în univers, la o pozițiune, care este cea mai apropiată de Dumnezeu. Dumnezeu l'a îmbrăcat cu toată puterea în cer și pe pământ. Isus era un

prieten al neamului nostru, în timp ce a stat pe pământ, și Scriptura ne asigură: „Isus Cristos este același ieri și azi și în veci.” (Evrei 13:8) Pentru aceea el este încă totdeauna prietenul nostru, deși el acum este nevăzut. El va întrebuița această toată puterea în cer și pe pământ pentru eliberarea oamenilor de către toți dușmanii, da chiar de moarte, prin faptul că el aduce pe toți morții la viață și leagă din nou legătura ruptă de familie de pe pământ și dă îndărăpt bieteii noastre rase toate binecuvântările, pe cari le-a pierdut Adam prin păcatul său; anume armonie cu Dumnezeu, adevăr divin, pace, libertate, belșug, sănătate desăvârșită și viață vecinică într'un paradis restaurat din nou pe pământ asemănător Edenului.

Isus va întinde, în armonie cu scopurile pline de iubire ale lui Dumnezeu toate aceste binecuvântări peste neamul omenesc restaurat din nou; și anume prin guvernul care a fost așezat pe umerii lui și asupra căruia se arată în rugăciune: „vie împărăția ta”. Mica ceată a urmașilor credincioși și devotați va fi ridicată la el pe tron în acel guvern ceresc și ei vor fi prieteni nevăzuți ai oamenilor, pentru că ei vor fi sculați la viață în cer cu Maestrul lor glorificat, pe care apoi îl vor vedea și vor fi asemenea lui. Guvernul lui Dumnezeu va da de lucru deasemenea la mii de ingeri sfinți (Evrei 12:22,23), dacă acest guvern va aduce la realizare toate promisiunile divine pentru oameni; și aceste creaturi frumoase cerești vor fi deasemenea prietenii nevăzuți ai omului. Însă cei mai nobili și cei mai mari și cei mai buni dintre toți prietenii nevăzuți ai omului din întreg universul sunt și vor fi pentru totdeauna: mai întâi Iehova Dumnezeu, și apoi Isus Cristos, fiul său unul născut, Răscumpărătorul nostru.

W. T. din 1 Aprilie 1931.

Timpul pentru cina Domnului în 1932

Ziua hotărîtă pentru serbarea cinei de amintire a Domnului în anul 1932 este ziua de 20 Martie seara după ora șase. În acest timp se adună unșii Domnului în locul de adunare pentru a ține sărbătoarea de amintire introdusă prin Mântuitorul nostru.

Totodată rugăm pe conducători de lucru ai grupelor (adunărilor) ca imediat după sărbătorire să binevoiască a încunoștința redacția revistei despre numărul celor cari au luat parte la sărbătorire.

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 16 Martie 1932

Voi aduce pe cea mai rea dintre națiuni, ca să pună mâra pe casele lor... și vor ști că eu sunt Iehova, — Ezechiel 7:24, 27.

Organizațiunea lui Dumnezeu este națiunea sa aleasă. După ce Armaghedonul va fi trecut, se va recunoaște, că organizațiunea lui Iehova este „cea mai rea” sau cea mai „răutăcioasă”, care a venit vreodată peste organizațiunea lui Satan, și că Dumnezeu era, care a lăsat să fie bântuită de cea mai rea. Domnul va lăsa ca pământul să fie curățit de creștinătatea fățarnică prin organizația sa, și grozăvia întregi puteri militare a organizației lui Satan nu va fi nimic în comparație cu frica, cu care vă înspăimânta organizațiunea lui Iehova pe hordele Diavolului. Iehova va face, ca numele lui să fie temut pe întreg pământul, și toți vor ști că Iehova este Dumnezeu cel vecinic și Atotputernic, a cărui putere nu poate fi împotrivită. R. I. 75.

Mercuri 23 Martie 1932

Ei cântă... cântarea Mielului și zic: Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! — Apocalips 15:3. —

„Cântarea Mielului” înseamnă o cântare de laudă, pentru că Mielul este din seminția lui Iuda, și Iuda înseamnă preamărire. „Voi vesti numele tău fraților mei; îți voi cânta laude în mijlocul adunării.” (Evrei 2:12). Pe când Isus a aruncat pe Satan din cer, atunci a câștigat o mare biruință asupra lui, această biruință și eliberarea credincioșilor după 1918 este motivul pentru cântarea de bucurie. (Apocalips 12:10-12) De aceea cântăreți cântă preamărirea numelui lui Iehova pentru aceea, ce a făcut, și pentru aceea, ce după cum recunosc ei, va mai face, și ei cântă: „Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile tale.” Iehova este „Regele Vecinic”, care șade pe tron, și ei cântă lauda sa. — Lt. II, 15.